

העורך הראשי:
אורי אבנרי
ראש המערכת:
שלום כהן
עורכת-משנה:
דוב איתן, אורי סלע

עורך תבנית:
אברהם צור
צלם המערכת:
יהודה זעירא

עורך כיתוב:
סליב קשת
הכתב הראשי:
אליהו כרמל

חברי המערכת:

ישראל ביכר, ניצה גבי, איתן נבירי, ילי גליק, דוד הורוביץ, רותי זר, רותי זר, אברהם חזקוני, אוסקר טאובר, משה לשם, אביבה סגן, עמוס קינן, שלמה קרן, אלי תבור.

הצייר הראשי: עורך דפוס: מנהל מעבדה: שמואל ברוור, אריה אריאל, נתן רוז

רח' גליקסון 8 תל-אביב. טען חסברקים: "עולמפרט" ת. ד. 136, טלפון 26785. המוציא לאור: העולם הזה בע"מ. 1905 ישראל בע"מ, ת"א טל. 23204.

אין המערכת אחראית עבור תוכן המדווח. פלכר עבור מדווחות המתפרסמות תחת הכותרת "דו"ח לצרכי", "דו"ח לכוח", "דו"ח לנאמנים" וכו'. המוכנות על ידי חברי המערכת ונבדקות על ידי המדווח. "דו"ח לכוח" כולל מדווחות מטעם פלגים וארגונים ציבוריים אשר אין המערכת אחראית לתוכנם ולדעות המובעות בהן ושאינן משקפות את דעות המערכת.

העתון הנקרא ביותר בידינו

21.4.72

יום, לא של שבוע. היא מורכבת מעבודות נמלים של חודשים רבים, ולעתים של שנים. העלם הזה פעיל בחקירת המשטרה כמעט מן היום הראשון של קיום המערכת. פרטים ביורגאפיים של המפקדים נאספו באופן שיגרתי במרצות השנים, תוך שיתוף פעולה עם האנשים עצמם, תיוקו כסדרם. אולם רק כאשר נחגלו העקבות הראשונות של שחיתות אמיתית, לפני שנה בערך, החלה החקירה ה"שיטתית" בה עסקו אנשים רבים בשלבים שונים.

לא היתה זאת מלאכה קלה. שום אדם גורמלי אינו שם למסור חומר נגד ראשי המשטרה, הנמנים עם האנשים החזקים ביותר במדינה, והמסוגלים בתחלת להפוך את חייו של כל אורח לגיהנום. בכל זאת הצטרף פרט לפרט, נוספה עדות לעדות, עד שנתקבלה תמונה ברורה.

חקירה זו היתה כבר בשלב הסופי, וחלק מן התוצאות אף החלו מתפרסמים ברשימה השחורה של העולם הזה (פרשת ליגוב) כאשר נסתבר לנו כי חקירה שניה, בלתי תלויה לגמרי, נותלה על ידי שורת המתנדבים והשיגה כמעט את אותן התוצאות. שני הדיווחים חפפו זה את זה, השלימו אחד את השני במידה מפתיעה.

מובן שהחומר שפורסם הוא רק חלק, ואולי אף לא חלק הארי, של החומר שנתגלה בחקירה. בשעת העריכה נפסלו בקפדנות כל הפרטים שלא הוכחו כראוי (אף שאין כמעט ספק בנכונותם), או שלגביהם יש צורך בחקירה נוספת, או שהם בעלי אופי אישי אינטימי ואין מקומם בדו"ח ציבורי.

לבסוף, אחרי השקעת מאות רבות של שעות עבודה ומאמץ כה ארוך, הגיע לידך הדו"ח המעובד והמתומצת. כקורא העולם הזה תוכל למצוא סיפוק כי עובדה ששום עתון אחר בארץ לא היה מוכן או מסוגל להגיש לך דו"ח כזה נגד אנשים אירירי-השפעה כאלה — וכי העולם הזה מסוגל לכך רק מפני שזה עתון המקיים את מנגנון-החקירה שלו על-חשבון פרטיותו.

הבטחתי לידול לפרסם את הבדיחה האחרונה שלו, השאלה מפלוטארק ויש לה חשיבות רבה לגבי הויכוח על בעיות המלחמה המונעת. יודל סבור, בצדק, שהיא רצינית יותר מדברי כל הנואמים בכנסת על אותו נושא. ובכן: באחד הימים, עת התכונן המלך היהני פיראוס לפלוש לאיטליה העתיקה, סיכם עצה עם יועצו הראשי.

"קודם כל, נפלוש לאטרווריה", אמר הלה והצביע על המפה.

"טוב, ומה הלאה?" שאל המלך.

"אחר-כך נפלוש ללאציום", הוסיף השר.

"טוב, ואז מה?"

"אז נכבוש את רומא!"

"הממ, ואחרי זה?"

"אחרי זה נחזור הביתה", סיכם היועץ את התכנית.

"אז לשם מה כל העניין?" תמה המלך, "הרי אנחנו כבר בבית!"

לוי גולדברג, תל-אביב

חיל הרגלים

הרני פונה אליכם על מנת שתעלו נושא כאים בעונכם הנפוץ, הנראה לי ראוי ומסונן לכך יותר מכל עתון אחר: הוחם חיל-הרגלים. מסיבות שונות, אין חיל הרגלים מוכר וידוע אצלנו כשאר החילות, להוציא מן הכלל גוף אחד בו הצנחנים. ולתקן מעוות זה אני פונה אליכם.

לעצמי אני משמש בחיל-הרגלים לא כרובאי, אלא כמשמש רובאים אחרים, אך ניב זה בא אלי בעל-בחי. אולם דקא משום כך אני יכול ביתר בהירות לראות את היחס אל חברי מצד האיש כרובאי.

חיל קרבי — בחיל הרגלים — הוא אותו חיל שעם כל רחש קטן, בערבות הנגב, או על רוכסו הנליל ובעמקיו, מונח ממטותו ונוזע אל הנבול. הוא אותו חיל האורב למתנכלים ליושבי הנבול והעושה לילדיו כימים, לעת עתה, למניעת פורענויות בישוי הספר ובארץ כולה.

איש חיל-הרגלים הוא זה, שבשעת רגיעה חי בשרה, זוחל, מתפלפל, רק, קופץ, שוקע בכוכו, מתחבא אבק, אינו אוכל ואינו ישן דיו ועל הכל מותר על צרכיו האינטימיים והמינימליים של חיל רגלי.

הרובאי הפשוט בנדר הכרבי הוא זה שאינו מתחבש לא בחורף, לא בקיץ, לא בקור ולא בשרב, לא ביבלת שברגל ולא בהורים זקנים והקוקים למיכיתו.

חיל הרגלים הוא החיל המותר על מנוחתו, יומם וליל, על מנת שאשר אורחי המדינה יוכלו לנהל את חייהם באין מפריע, ומזה יחס תושבי המדינה אל אותו רובאי? הם כמעט ואינם מכירים אותו. הם להתעלם ממפעלים שונים למען הועד למען החיל וכו' — אך הללו פרטים מצומצמים בלבד.

מה יש לעשותו מן הראוי הוא שהאדם הקטן מן הרובא יכיר קודם כל את איש חיל הרגלים. עליו לדעת להכיר בינו לבין החיל.

עליו למדוד לזהות את הרובאי הפשוט על מנת לדעת להתנהג עמו, למשל, בבואו לתופסת 48 שעות אחת לחורש.

ואין לך דרך טובה לכך מעתה, ועתה נכון יותר מהעולם הזה. זה העתון שעורכיני היו לוחמים במלחמת השחרור, ושכין קוראיו נמנים אנשי מלואים ובני נוער.

עליכם מוטל להביא את חיל הרגלים בפני קוראיהם, בפני העם כולו.

ש. קאולי, צה"ל

חינוך ילדי עובדים

ידידותם של עמוס בן-גוריון ושייקה ירקוני החלה לא בכית-הספר בדור, כפי שציננתם (העולם הזה 553), כי אם עוד בכית-החניון לילדי עובדים של ההסתדרות ברח' בצלאל התל-אביבי.

תלמיד כתם לשעבר, תל-אביב

כוח סוף... הרגשה נפלאה של אור שטורה... אלימלך שורק, מאה שערים, ירושלים

כה לחי המשיכי בדרך זו ונלו השחיתות על אנשים האוחזים כרסן המשטר בארץ.

צבי ציבלוסקי, דוד מורח, אסא רור

טנברג, יואב סלון, מחנכים הגליל העליון

אני מתפלל על כי איש לא חשב להעניק לעמוס בן-גוריון את אות הכבוד בעד נכונות העילאית בניהול תחנת משטרת פתח-תקוה במלחמת השחרור...

אלהו גלבע, צה"ל

ישר כוחכם על שהעומם לחשוף את המצב בצמרת המשטרה, אם אחרי פרסום דברים מסוג זה, לא יתפרסו עמוס בן-גוריון ושמות סדר מן המשטרה, הרי יוכיח הדבר כמאה ערים כי משהו רקוב בממלכת שיטתית...

מניין יקה עמוס בן-גוריון ככה לממן את משפטו נגד שורת המתנדבים?

זיוה שמיר, פתח-תקוה

באמת בושע שעור המפקדה-כללי של משטרת ישראל נתגורר בשיכון עלוב כמו זה שליוסם הואיל להעניק לו בחסרו. הוא מתאים יותר לי, שריכב פשוט.

שמעון לוסיג, רמת-גן

הבריחה השנייה

לאחר קריאת מאמרם על "המנדט השני" (העולם הזה 553), המכת כי קיימות שזוש אפי שריות: המנדט כרמים בסיעה לחוק-לארץ, דבר משה לבצוע, נוכח ההנבלות על הנסיבות, התי עוררות עתה-הקהל שתדרוש את הפלת ממשלת פלוטק, גם דבר אי סיכוייו אפסיים, והאפשרות השלישית — ישיבה בחסור מעשה שתוצאותיה לא יאחרו לכווא.

דן וקסלדרמן, תל-אביב

ותתרוצץ...

...מועמדת לציברית 56' אותה נערה שרצה בכנר סוג א' ראש ממשלת ח"ר בחנוך קרב מסיכוב בלו לרחובות (העולם הזה 553). היא מוכרחה להיות טיפוס צברי מובהק, מי תהיה כיום מוכנה, במקום לבסוע בנוחיות בטרמפ, לרוץ עם מחלקת ח"ר, וזאת רק כדי להרים את המוראל של החברה ולא להיתעם מכך שיתחבבה למטרופט?

האז זו מי שתהא, ברור כי יש בה מתכונתה העיקרית של הצברית האופיינית: אינה עורבת לעצמה חישובים של תועלת וכדאיות.

ירום ויס, פרדס כץ

המועמדת מתבקשת להתייצב ברצאה קלה במערכת.

עוד כמה צבריות כאלה שאת תמונתן פרסמה בעולם הזה (553), ואברהם אהלי

לקבל רש נחיתות, או לשפר את רמת ה"פרטי" אין אף לא ציונים טובים יותר בממלכת. אין לי כל רצון שנערה, ולו גם צברית, תעלה עלי באותה השטחים.

לוי גולדברג, תל-אביב

מכתבים

מי אמר שהוא מושחת?

הערתו של הקורא יצחק הללי על הכנסת ההתבה על חתונה-השלו כמור, "דת" במקום, "שחי" תות" (העולם הזה 550), יחד עם הסברו המוצלח, מקומם בכפאם טנור-ירקא. ואם כבר כהעולם הזה, אזי באמת במדור, "שחיתות"...א...זכות יש לקורא הנכבד להנן על רוחנו הלאומית? האם הוא עצמו מהיר לחלוטין?

אני מצטער, אך הוא לא הצליח לשכנעני שאני מושחת. אולי אני אייטיב לעשות זאת ממנו, לנביו. ככל היהודים הטובים, הלכתי גם אני להציע בכנסיה, בחתונה-השלו. מדוע? מהוד סקרנות ותו לא. לזה קוראים, "אדם המטמא את רוחו" אני קורא לזה אדם הרוצה לדעת, לראות ולשמע הכל. אינני מוכן להשאיר זאת לעולם הבא, בעצם, אני מוכן למסור לקורא הללי, כפרם על הערתו הנאונית, את העולם הבא שלי.

יעקב, וול-אביב

צודק הקורא יצחק הללי דרישה אחרי טכנים דתים זרים היא שחיתות. מי שמע על נויים משתתפים בשמחות יהודיות?

ישראל כהן, כפר-סבא

שזחן מנופץ

פרסום תמונת המאבילות בנית (העולם הזה 553) פגע באלפי עולי מרפול במדינה. זהו מנהג בברכי חסר כל משמעות של שכבות פרי מיטביות שאינו מקובל אצל כל יוצאי מרפולין.

יעקב טריני, רמת-גן

הקורא טריני טועה. מנהג ניפוצ השולחן נהוג רק כשית אבי המשפחה, בא לסמל כי במות המפרנס נופץ שולחנה הערוך של ה משפחה.

אדי קונסטנטינוביץ

דעותיה של חיה הררי (העולם הזה 552) על העיתונים שממש בקאן, ניתנות בצורה חריגה דית מובהקת, להוציא את אדי קונסטנטינו, שהוא "ממוצא רוסי", כדבריה.

יצחק י. הללי, ירושלים

באמנה, בחור צעיר הנני, וזיה נערה נאה, והחילותי לבקוע את דבריה כשאני כבר מאוהב דביע — אולם עד שהנעתי לסוף, ירד הרביע לשמינית. חיה, "צברית פשוטה" יופי חיו מהי הרעשו שמא נשאר את פולחן הצבריות לתת רים וליהודים תלשים — ונתתיים אליה, תחת זאת, באותה פטוט שאנו מחבבים את חיה בני ללה.

בכבודה של חיה במקומו מונה, וחביבה היא עלינו מכל היפהפיות של הוליווד יחד, אולם מקומה בבית בעל פטוט מלבבת, בקר וידים בעלי פטוט מלבבת, ואולי, מפעם לפעם, גם בטרם, בתפקיד פשוט ומלכך.

סטודנט, ירושלים

בהדרתו של סטודנט פשוט ומלכך?

עיתונכו?

ההקבעת לד"ר קרליבך את התואר נבל (העולם הזה 547) והשתייכות מפלגתית מפא"יית, יתר על כן, הדבר בא בקשר להוצאה לאור של קומץ מאמריו על הודו, שהם, לבני דירי, גולת הכור הרת של עבודתו, אילו אם היא עתונניסטית.

אני מקוה שדתייה כאן פליטת קולמוס, אחרת יש לקרוא לזאת עתונבלות.

גולורצקי, תל-אביב

"מה צינר פל צברית 56?"

ירנה גטרי, רקדנית: את הצברית האידיאלית קל יותר למצוא בבנות הקבוצים, ביהוד ביליים הצעירות, מאשר בבתי-הקפה של רחוב דיזנגוף. בת הכפר בגיל שש-עשרה לערך היא הטיפוס האידיאלי. היא נראית אז כאילה, דקת גו ושיבריה, בעלת טבעיות פראית המעורבת בחן ועדינות בכל ההליכות. אולם רק כשהיפוי הטבעי מתמזג עם אינטליגנציה ואדיבות, מתקבלת התמונה המושלמת. מה שתייב להבדיל את ה צברית מכל בת אחרת הוא יושר הלב וגילוי הלב האופייניים לה כל כך, עם קצת תוספת של נימוס וטאקט."